

ileana malançoju

kao čarobne vile

SPAVA JERONIM

Spava Jeronim sa glavom u mome naručju,
spava otvorenih očiju, pozno je
i bojim se da izvučem ruke ispod glave
Tiho je, nagnjem se nad njim.

Imaš jedno stakleno oko, Jeronime,
nije tako plavo k'o ono drugo oko,
i nije tako okruglo, ni tako duboko,
i valova ima u njemu kao na starim ikonama.

Usred oka je praznina nalik na zenicu
kao posle plača, a toliko je hladno
da počinjem da drhtim:
Jeronime, bojim se, ustaj Jeronime.

A on i dalje drži glavu u mome naručju
i spavajući otvorenih očiju samo sanja
da se nikada neće probuditi i dovikujem:
Tišina, molim vas tišina, Jeronim spava.

JERONIMU

Za tebe sam neraskidivo vezana, Jeronime,
i bojim se svega što će od sada doći.
Tvoje su zдробljene kosti meni pridodate
da bih mogla da dotaknem dirku
klavira na kojem želim da sviram.

I teško mi je da pevam, Jeronime,
a sve češće mi se plače.
Tvoja desna, vezana za moju desnu ruku
kraća je za čitav dlan,
kao tvoja leva ruka.

Tvoja je srebrna slepoočnica iskrivljena
kao na starim ikonama, Jeronime.
Moja slepoočnica sa lepim crtežima
počinje lagano da se krivi
i koči međ' izgledanim kostima.

Kroz tvoje oko od plavog stakla
vidim rastočeno svetlo
dirki na kojima želim da pevam.
Dodirnuh sedam boja
i čuh njihov jecaj.

KAO ČAROBNE VILE

Jeronime, kako se bojim, šta da činim?
Kako ću i šta se još može?
Pored vode u kojoj sam se kupala
od rođenja do tog trena
nijedan čovek nije prošao.

Čula sam kako dolaziš i ne znam kako
i nehotice potičah prema tebi.
Nisam znala da ću se tvoje smrti uplašiti
kada me budeš sreo u polju
u gluvo doba naći.

Sada stojim nepomična i vičem:
bože zašto nisi učinio tada
da dođe neko da mu kaže,
da mi priđe zatvorenih očiju,
jer moje je telo — k'o u vile čarobnice.

Prevela sa rumunskog
Florika Štefan

filip žakote

ptice, voće i cveće

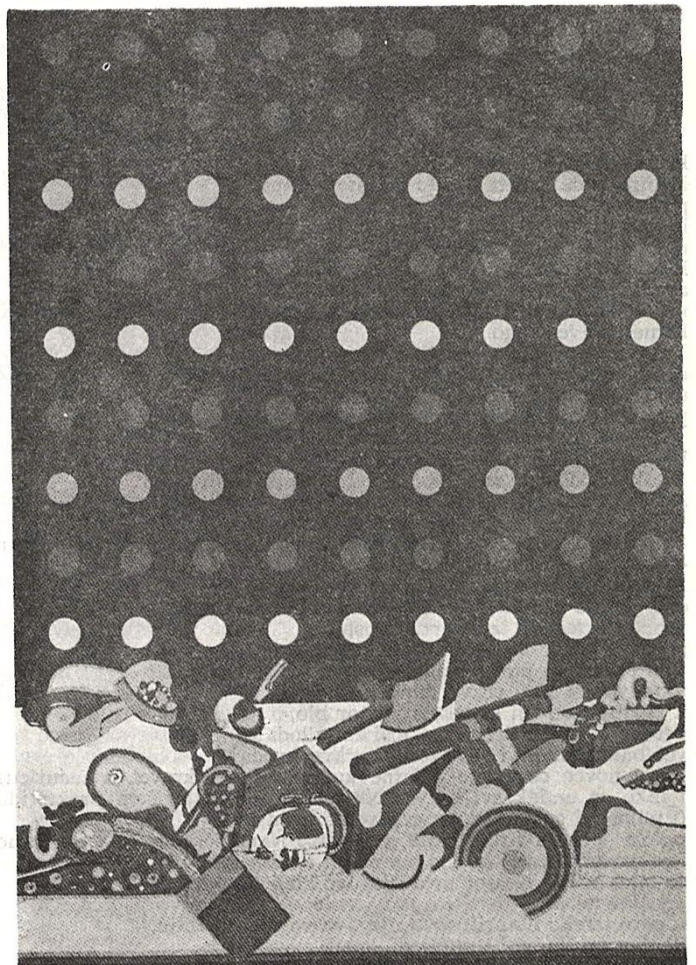
Komad sleđenog zlata gore u zori
a zatim taj laki dašak uz samu zemlju:
šta to prelazi tako iz jednog sna u drugi?
Vrelo, uteklo iz hladnog krila planina, ugarak?

Između ovog kamenja čovek ne čuje ptice
jedino, vrlo daleko, čekiće

+

Svaki cvet je tek cvet noći
koja se pravi da se primakla

No tamo odakle mu miris se diže
ne mogu očekivati da uđem
zato me toliko on pomućuje
i tako dugo čini da bdem
pred ovim vratima zatvorenim

branko miljuš »pad ikara II«